Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the ima-ges to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

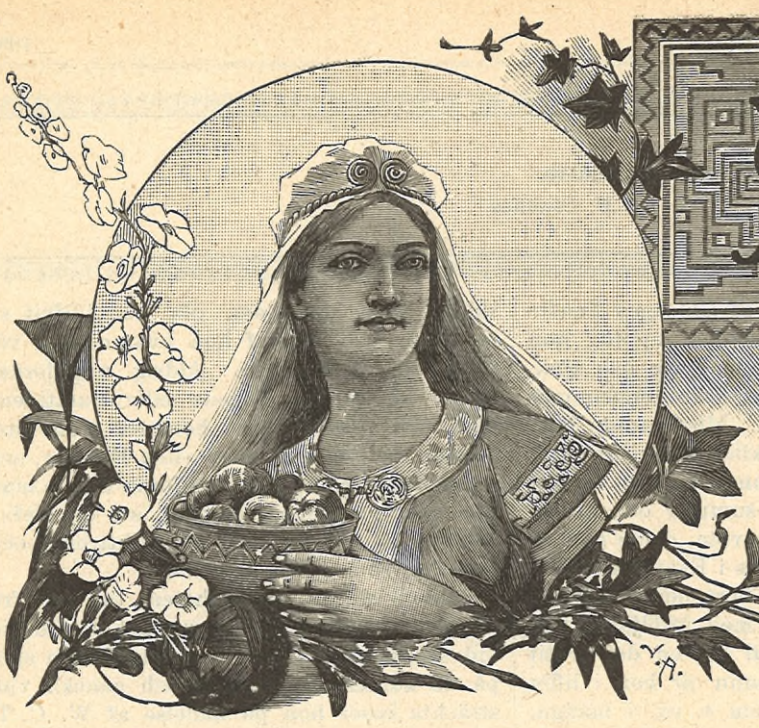

IDUN

PRAKTISK VECKOTIDNING FÖR KVINNAN OCH HEMMET

Stockholm. Iduns Kungl. Hofboktr.

N:r 14 (537) Fredagen den 8 april 1898. 11:te årg.

Prenumerationspris pr år:	Byrå:	Redaktör och utgifvare:	Utgifningstid:	Annonspris:
Idun ensam ..... kr. 5: —	Klara södra kyrkog. 16, 1 tr.	FRITHIOF HELLBERG.	hvarje fredag.	35 öre pr nonpareillerad.
Iduns Modet., fjortondagsuppl. » 5: —	Öppen kl. 10—5.	Träffas säkrast kl. 2—3.	Lösnummerpris 15 öre	För »Platssökande» o. »Lediga platser»
Iduns Modet., månadsuppl. » 3: —	Allm. telef. 6147. Rikstelef. 1646.	Redaktionssekr.: *J. Nordling.*	(lösn:r endast för kompletteringar.)	25 öre för hvarje påbörjadt tiotal stafv.
Barngarderoben ..... » 3: —				Utländska annons. 70 öre pr nonp.-rad.

Josefina Princell,

född Lind.

Många äro de kvinnor, som under de gångna åren passerat revy i Iduns bildergalleri, kvinnor från alla världens civiliserade länder, ur alla yrken och de mest skilda samhällslager. Företrädesvis är det dock Europas kontinent eller kanske hvad vi kalla gamla världen som blifvit representerad, då däremot den stora amerikanska kontinenten, det stora vida landet väster om oceanen, varit mera sparsamt företrädt. Och dock finns det väl näppeligen något land på jorden, där kvinnan spelar en så stor och ingripande roll som just i »the land of liberty», hvilket, ungt som det är, har ägt och äger en hel armé af framstående, begåfvade, energiska och verksamma kvinnor på alla lifvets områden. Men dessa kvinnor, äfven de största och mest begåfvade, t. ex. miss Willard, Anna Gordon m. fl., hvilka därjämte äro kända från »öster- till västervåg», äro, som jag funnit, nästan alla föga kända här hemma. Gäller detta de »angloamerikanska» kvinnorna därute, hvilket ju är mindre besynnerligt, så är det ännu mera fallet med de svensk-amerikanska. Främlingar, som de äro i främlingsland, hafva ock ganska få af dem gjort sig kända utom hemmets område; dock finns det äfven därute bland vårt svenska folk kvinnor, som väl förtjäna en plats i Iduns bildergalleri, och jag skall härmed be att med redaktionens benägna tillåtelse för Iduns vidsträckta läsekrets få presentera en af dem, mrs *Josefina Princell*, född Lind, hvilken såväl för sin makes som sin egen skull är vida känd öfver hela Unionen och äfven här i Sverige för ganska många torde vara bekant åtminstone till namnet.

För Iduns läsekrets torde hon vara känd genom sin uppsats: *I röda salongen* (ett ungdomsminne tecknadt af *Linnéa*), hvilken förträffligt skrifna, vemodiga lilla skiss lockade fram månget eko i svenska kamrathjärtan, då den i n:r 27 för år 1896 var införd i Idun. Om de yttre konturerna i hennes växlande, skiftesrika lif vill jag endast nämna: att hon föddes i Norrland den 12 april år 1844 (blir således i dessa dagar 53 år gammal), blef uppfostrad i ett burget, välmående borgarhem i Stockholm och ingick år 1862 vid *seminariet för bildande af svenska lärarinnor*, som just då, tack vare kraftigt understöd från framstående män, blifvit öppnadt. Hon var således en af de första seminariebildade kvinnor, hvilka därifrån utgingo, och det är från ett besök som Fredrika Bremer gjorde å seminariet, som hon hämtat stoff till sin ofvan nämnda skiss. Om jag ej minnes fel, var hon sedermera lärarinna under 9 år i en af Stockholms folkskolors högre klasser, tills hon i början på 70-talet med resestipendium af svenska staten utreste till Amerika för att studera skolväsendet därstädes, dels ock för att idka massage och sjukgymnastik, som då ännu lågo i sin linda därute. Föga anade hon emellertid då, att hon af ödet skulle bli så fastknu-

Vill blott ett, men vill det af hela ditt hjärta.

M. Claudius.

ten därute, att detta land skulle bli hennes framtida hem.

Så gick det emellertid. Genom sin verksamhet kom hon i beröring med och fick många vänner bland amerikanarne i östern, för hvilka hon ännu hyser en viss förkärlek. Och de äro ju ock, hvem vill förneka det, ett nobelt, artigt och frisinnadt folk, d. v. s. de amerikanare, som härstamma från de gamla puritanerna, vida skilda från de amerikanare, som i första eller andra led härstamma från Irland eller England, men ändå gärna utgifva sig för att vara amerikanare, d. v. s. »yankees». För massage och sjukgymnastik erhöll hon då två dollars i timmen, hvilket, då hon hade fullt upp af arbete, måste betraktas som ett mycket godt ekonomiskt resultat. Det var dock icke ekonomiska skäl, som kvarhöllo henne därute, men genom umgänget med varma, behjärtade kristna vänner, såväl svenskar som amerikanare, fick hon 1874 en helt ny sinnesriktning, blef en lefvande kristen med andra ord, och samtidigt därmed blef hon bekant och förlofvad med sin nuvarande make, J. G. Princell, som då var pastor vid en stor augustanaförsamling i Newyork. Samvetsöfvertygelse och skilda åsikter tvingade honom dock snart att utgå ur augustanasynoden och han var sedan i flere år genom sin mångsidiga kunskap och begåfning den fria missionsverksamhetens mest framstående och inflytelserike man. För att följa sin man på hans skiftesrika, växlande färd, har hon så blifvit dragen allt mer åt väster, ehuru hon själf egentligen kanske helst skulle velat stanna i östern, där hon först blef bofast och kände sig mest hemma.

Och hon kan med skäl sägas hafva varit *hans hjälp*. Genom ondt rykte och godt rykte, genom motgång och medgång har hon följt honom, och däri ligger ju intet ovanligt, det är ju hvarje hustrus plikt. Men hon har, som få kunna det, hjälpt till att bära hans bördor, varit hans arbetskamrat, hans sällskap, hans rådgifvare, hans högra hand och på sista tiden, sedan han blef döf, äfven hans — öra, utan hvilket han aldrig skulle kunna, som han gör, deltaga i stora möten och konferenser. Men nu kan han det, ty hon sitter vid hans sida och ger honom genom noggranna blyertsanteckningar en totalbild af diskussionens gång.

Under de år hennes man var föreståndare för Knoxville teologiska skola, från hvilken han ännu bär titeln professor, deltog hon med ifver i skolarbetet som lärarinna i flere olika ämnen och delade då sin tid mellan katedern och de husmoderliga bestyren, hvilka gifvetvis voro ganska många, då skolans studerande hade sin kost på skolan (som vanan är i Amerika). Och många af våra nu på olika områden framstående svenska män i Amerika, redaktör Högfeldt, prof. Mellander m. fl., torde vara villiga intyga, att hon var en lika intelligent lärarinna, som hon var driftig husmoder, hvilka kall man ju i allmänhet tror icke lätt kunna förenas. Under de år hennes man var redaktör vid Chicagobladet i Chicago, då de bodde i Evanston, en af Chicagos finaste och mest eleganta förstäder, upptog hon åter sin gamla »trade», massage och sjukgymnastik, och det var icke småsummor hon därmed förtjänade. Misslyckade bok- och tidningsföretag, särskildt tidskriften »Frihet och Frid», som hennes man en tid gaf ut, slukade dock stora summor och äfven, efter hvad jag tror mig veta, deras med så stor möda förvärfvade hus i Evanston, öfver hvilket jag dock aldrig hört henne beklaga sig. En svår sjukdom med åtföljande lifsfarlig operation har väl till en del brutit hennes krafter, men ännu är hon i liflig verksamhet. Så har hon t. ex. i många, många år som medarbetare i Chicagobladet hvarje vecka skrifvit 8—9 spalter för *textutredningen* och »*Martyrhistorien*», hvilket senare förträffliga arbete, som kräfver allvarliga, vidt omfattande studier, ganska få ana vara af en kvinnas hand. Hon har nämligen sällan sitt namn under hvad hon skrifver, utom då hon en och annan gång skrifver något i brefform eller någon liten uppsats, då hon vanligen döljer sig under signaturen »Linnéa». Många äro emellertid de, som hålla Chicagobladet uteslutande för Martyrhistorien och söndagsskoltextutredningen, hvilken senare utan gensägelse är den erkändt bästa någon af våra svenska tidningar därute har att bjuda på. För sitt arbete i Chicagobladet, hvilket hon merendels utför under nattens tysta timmar, har hon en ersättning af omkring 4—500 dollars pr år. Med ungefär tredjedelen af denna summa aflönar hon sin jungfru, en gammal trotjänarinna, som ock förtjänar att i sammanhanget omnämnas. Ty så långt jag vet har jag aldrig i något af de många hem jag besökt sett motstycke till det innerliga förhållande af tillgifvenhet och samförstånd, som råder mellan dessa båda. Och vill man riktigt göra henne ledsen och harmsen, detta gäller nu barnen eller besökande, då skall man bara på något sätt såra eller visa ringaktning gent emot hennes tjänarinna. »Lilla Emma», som hon vanligen kallar henne, åtnjuter hela hennes oinskränkta kärlek och förtroende och är i ordets hela bemärkelse en omistlig medlem af familjen. Hon är ock i allo värd det och den som tror att hemmets sysslor lida af det förtroliga förhållande, som råder mellan matmor och tjänarinna, han bedrager sig mycket. Och när jag ofta (både här och i Amerika) i hemmen, t. o. m. i de kristna hemmen, hört fruarna inbördes beklaga sig så mycket öfver sina tjänarinnor och tjänarinnorna öfver sina fruar, då har jag alltid tänkt på detta hem, där det alltid hette: »snälla lilla Emma, låt oss få hjälpa dig! Hvila dig, du är så trött! Sitt ner nu vid bordet, vi kunna passa oss själfva», och det alltid upprepade svaret: »Nej, tack, det är min plats att göra arbetet och jag hvilar icke förrän det är gjordt.» Det var en ständig täflan mellan dem, men en alldeles motsatt mot den gängse. Emma visste sin plats och hon skötte den år efter år. Flere gånger skulle hon för sin hälsas skull resa hem till Mönsterås, men då det kom till stycket, kunde hon icke skiljas från det hem, där hon blifvit så fastväxt, och så blef hon kvar och är väl kvar än, tänker jag. Aldrig uppgjordes några planer om dagens eller framtidens värf och sysslor inom hemmet utan föregående rådplägning med »lilla Emma», och sedan planerna blifvit uppgjorda kunde man lita som på amen i kyrkan, att de blefvo utförda af henne med en plikttrohet och ordning, som aldrig rubbades.

Och häri låg hemligheten till att fru Princell kunde ägna så mycket af sin tid vid skrifbordet, i sin mans studierum eller på de konferenser, möten och ganska vidsträckta resor hon på kallelse af W. C. T. U. (Kvinnornas Kristna Nykterhetsförening) företog i denna förenings intresse. Ty hon är icke blott en aktad och verksam aktiv medlem inom denna förening, som omfattar en half million kvinnor, utan hon är superintendent och »stateorganiser» (statsorganisatör) inom Minnesota bland skandinaverna. Och hon har på detta vidsträckta, maktpåliggande arbetsfält nedlagt årslångt, ihärdigt arbete, icke blott i Minnesota, utan äfven i Illinois och de östra staterna, där hundratals blomstrande lokalföreningar äro en medelbar följd af fru Princells arbete. Men så har denna förening ock varit fru Princells särskilda skötebarn, för hvars tillväxt, ledning och utveckling hon offrat så mycken tid hon möjligtvis kunnat, och har hon ej personligen kunnat närvara vid föreningens möten, så har hon alltid genom bref till dess ordförande och sekreterare gifvit vinkar, anvisningar och råd för den kommande månadens praktiska arbete, och med en sådan ledning är det ej så underligt, att den gått framåt med stora steg.

Liksom de flesta begåfvade och i det offentliga framstående kvinnor har hon naturligtvis äfven blifvit misskänd och klandrad, dock endast af dem, som icke på nära håll lärt känna henne. Med så mycket själsarbete, så resonnerar man, måste hon naturligtvis vara en dålig husmoder och hennes hem tillfölje däraf vanvårdadt. Att så icke är förhållandet, torde de bäst veta, som gästat och bott i detta hem, och jag är alldeles icke rädd för att som vittnen i detta fall vädja till de många framstående män och kvinnor från olika delar af världen, som på genomresa för längre eller kortare tid hvilat och gästat i detta hem, där kärlek, ordning, frid och endräkt äro bofasta mer än i de flesta jag besökt. Aldrig såg jag mulna ansikten och sura miner i det hemmet; aldrig hörde man någon tvedräkt makarne emellan. Det stred emot hemmets umgängeston. Aldrig behöfde man komma ner till ett solkigt frukostbord med dåligt kaffe eller till ett middagsbord med illa lagad mat. Det stred emot hemmets vanor och principer. Hur enkelt det än var, men hvad det smakade!

Aldrig behöfde man heller vara rädd för att ta en gäst eller två med sig hem af fruktan för *att man ej kunde ta' emot*, som det så ofta heter i familjer, där man har ofantligt mycket större resurser af tid och tillgångar att förfoga öfver än fru Princell har. Men hon har alltid ett varmt, soligt

leende, ett trofast handslag, ett klingande välkommen och en plats vid det enklare eller rikare bordet för hvar och en, som gör hennes hem ett besök. Och de voro sannerligen icke få, synnerligast i Minneapolis, som är en riktig genomfartsstråkväg för resande.

I den lugna, undangömda dalen vid St. Cronixfloden, där hon nu bor, äro väl besöken fåtaligare, men så äro de ock så mycket mera välkomna, som hitta dit, och för min del visste jag ingen ljufligare tillflyktsort undan världens oro och jäktan, medan jag var därute, än det stilla fridfulla studiehemmet mellan bergen och floden i Franconia, på gränsen mellan Minnesota och Wisconsin. Och äfven nu sedan tusentals mil skilja mig därifrån, far min tanke i skymningen ofta ditöfver och jag längtar efter att få för en stund samtala med och hvila ut hos min trofasta, moderliga vän, hvilken, som ingen annan, äger förmåga att lägga »bomull om hjärtat» och vagga »trötta nerver till ro». Och hon längtar hit till fosterlandets »dalar och skogar», längtar så, som man endast kan fatta, då man själf erfarit det. Genom alla hennes bref går en djup underton af vemod och saknad, och man kan läsa mellan hvarje rad, hur hon sörjer öfver, att hon ej fick i somras vara med för att på nära håll se och beundra Mälardrottningens stolta, sköna utställningssaga.

Må hon få sin längtan tillfredsställd genom att, som hon själf säger, om ock blott för en kort tid få återse sitt kära fosterland, detta land som hon ännu alltjämt efter så många års bortovaro lika varmt och patriotiskt älskar, hvilket dock icke hindrar henne att vara patriot äfven för sitt nya fädernesland, den stolta, kära republiken därute med dess fria, nobla institutioner, hvilka hon varmt beundrar.

Och ve den, som i hennes närvaro vågar att kasta skugga på något af dessa länder. Han får snart af henne veta, hvad hon tänker om en person, som så gör. Ganska få svenskor torde ock hafva mera grundligt satt sig in i sitt nya fosterlands förhållanden, lagstiftning och språk, hvilket senare hon talar, skrifver och läser ledigt och obesväradt, som om hon vore född därute. Och det är för henne ingen svårighet att utan förberdelse när som helst hålla ett längre eller kortare tal på flytande engelska, hvilket icke vill säga så litet. Hon står därför ock mycket högt i amerikanarnes aktning, som man ofta genom muntliga och skriftliga omdömen om henne vid konferenser och i tidskrifter haft tillfälle se och höra. Och många äro de som med mig af fullt och varmt hjärta önska, att hon ännu länge må få lefva och verka för det ädla, sanna och goda, men framförallt till glädje för sin ädle make, sina 5 barn och sitt hem, hvars sol och medelpunkt hon är.

Gud välsigne henne! Med Idun som budbärare sänder jag härmed en hjärtlig hälsning från fosterlandet och *Viola.*

Kvinnans mun kan hyckla, men hennes ögon bedraga icke; det är en af de få Guds gåfvor, som det ännu icke lyckats jorden att förfalska. *Aug. Blanche.*

Skärtorsdags-kväll.

Aprilsol dör! Hur grannt dess sista strålar förgylla
alarnas röda blom och åkrarnas svarta mylla.

Stormen sin vinge sänkt. Hvem bjöd den väldige vika?
Röst från Genesareths sjö, ljuder du här tillika?

Lärkan, som kom med sång förtidigt mot kalla norden,
gömt sig hos makan sin i nästet på våta jorden.

Dimmorna ligga hvita, lågt öfver svällda vatten,
stilla naturen hvilar, bidar Långfredagsnatten.

Klockorna ringa långsamt, tunga de tona, slagen,
ringa i kvällen in den stora försoningsdagen.

Rundtom i bondehem är högtidsstädadt och stilla,
hvardagens äflan flyttat bort med sin strid och villa.

Husfadern håller bön. Passionshistoriens akter
föra tankarne bort till helga, främmande trakter.

Två tusen år förgått. De vika, en töcknig massa.
Jesus af Nazareth går upp till judarnas passah.

Nattvard i smärtfull frid, det gamla förbundets psalmer,
österländsk örtagård med natt under vida palmer . . .

Judas, förrädaren, och öfversteprästens skara . . .
»Jag är'et, söken I mig, låten då dessa vara!»

Heliga lösenord! Hur sällsamt klara de ljuda,
frid åt de kämpande, tröst åt de svage bjuda.

Stämman ur örtagården än genom sekler höres,
hjärtat i nordens vårkväll mäktigt af klangen röres.

Bönen till sist och amen, amen med frid på jorden —
sakta han lägger samman boken med helga orden.

Hårda händer knäppa försiktigt de tunga häkten,
skimret i väster dör, det lider mot aftonväkten.

Klockorna ringa långsamt, ekot förlänger slagen,
ringa i kvällen in den stora försoningsdagen.

E. T.

Något om solljus.

Lifvet synes oss ofta tungt, dunkelt och hopplöst. Han I märkt, huru just under dessa bekymrens timmar det ena efter det andra liksom ingår förbund och lofvar att söka upptäcka den sårade punkten, att räcka helande balsam? Alla kärlekens små tjänsteandar få brådtom, de öfverlägga, de kunna ej finna det med sin uppgift förenligt att en enda af oss går med sänkt hufvud. Och så börja de sitt anfall.

Jag går där som en snigel med skalet, mina bekymmer tynga och jag hvarken vill eller tror mig kunna lägga dem af. Så ser jag upp — månne ropad af en af de små sammansvurne? — just lagom för att fängslas af en leende blick. Jag kan ej glömma den, och nästan ofrivilligt söker jag ännu en sådan solstråle. Den är nära och träffar mig såsom några hjärtliga ord, växlade mellan tvänne mig obekanta personer. De genljuda i mina öron och hemsöka mina tankar och tyckas ha satt sig före att ej lämna mig tid att ånyo dväljas bland de mörka skarornas hemvist. De ha gjort mig undrande, de ha visat mig, att jag utan tvifvel krupit in bakom ett stängsel och envisats att tro, att detta var hela min värld. Jag blir mer och mer öfvertygad härom, ty det är rent af förunderligt, huru solljust det börjar att bli. Kommer jag i beröring med någon, mötes jag genast af ett leende och en ljus blick, och vänliga ord ligga på allas läppar. Fåglarna sitta i träden och kvittra — trots köld och osäkra utsikter beträffande sitt uppehälle. Det känns riktigt, som såge de på mig med undran, som funne de, att jag ännu mycket litet kände deras store fader och hans vilja. Jag kan ej låta bli att se tillbaka på dem och hoppas, att de förstå, huru de hjälpt mig. Jag når hemmet efter slutad vandring. Med tacksamhet, hvilad och uppmuntrad, börjar jag arbetet, som jag lämnade med sådan tyngd tryckande mig. Och jag kan ej annat än le vid tanken på, huru tusende små amoriner till slut knutit en ring kring mig och leende uppenbarat sitt hemliga förbund och jublande ropat ut sin seger. Jag går ut ur ringen, ökar deras skara, och gemensamt söka vi upp någen lika trött och ängslig varelse, som jag var för en stund sedan, och så börja vi. Vill ni höra, hur det känns att stå bland dessa sammansvurne, hur det går att hjälpa mörkret vika för ljuset?

Hvad var det jag lofvat mina små ljusbärare? Jo, att hjälpa dem i deras sträfvan att glädja hvar och en betungad jag såg och ej endas dessa suckande, utan alla. Af hvad jag själf erhållit, skulle jag dela ut. Detta var en skön uppgift, syntes det mig, då jag så nyligen själf varit med om att taga emot. Och jag gick åstad med den känslan, att en magisk kraft till godt hade lagts i min hand. Ingen enda tycktes oberörd af denna kraft, jag såg den ena glimten efter den andra väckas i människoögon, som längtade efter ljus, och det var mig omöjligt att sluta mitt hjärta för den kraftens flod, som genom detta värf flödade till mig. Jag önskar, att jag kunde tala om, huru outsägligt skönt det var. Jag behöfver ej göra det, jag tror, att alla med mig gjort erfarenheter som dessa och att alla med mig tacka Gud för dessa stunder, helt ägnade åt hans tjänst! De bära oss

vittne om, att vår Herre bor i allt, att vi äga något af honom och hans kraft i oss och att det är vår uppgift att så helt som möjligt ställa oss under denna krafts inflytande.

Men allt det onda, allt det orena, hur ter det sig för mig under dessa stunder? Det finnes ej till. Jag vet ej hvart det flytt; det existerar helt enkelt ej för mig under soldagar som den omtalade. Säkerligen är ej heller denna omständighet, denna frånvaro af skugga en frukt af den s. k. blinda slumpen, ty det är alltid så. Fyldt af sol och fyldt af kraft, kan vårt hjärta ej tänka sig hinder, åtminstone ej oöfverstigliga, fruktan injagande hinder. Det skulle verka tillintetgörande på den troskraft solen meddelar, det skulle sannolikt göra de ljusa dagarna mindre ljusa, det skulle göra Gud mindre i vårt begrepp om honom. Och det får ej ske.

Detta var hvad jag ville tala om. Det är ej en, ej två gånger jag genomgått denna omhvälfning. Otaliga handräckningar ha gifvits mig, mer och mindre kraftiga, beroende på huru djupt jag sjunkit i dyn. Med de innerligaste tacksamhetskänslor är jag bunden vid honom, som vi pläga kalla kärleken själf, med glädje ser jag hans sändebud outtröttligt arbeta öfver allt. Jag tycker mig se dem, när jag vill. En glad, trosfrisk och segerviss tomteskara är det, alltid snar att uppträda i äfven de mest undangömda vrår. Och jag vet, att de ännu mången gång just kring mig skola dansa sin segerdans, sjunga sina fröjdesånger och le så intagande, att jag känner en värmande fläkt lifva mina trötta lemmar, känner glädjen så berusa mig, att jag tror mig vara en af dem, och ställer mig i deras krets. Jag vet, att detta skall ske ännu mången gång, och jag väntar därpå.

Må dessa ord och detta vittnesbörd vara ett tack till alla dem, som medvetet och omedvetet just för mig varit små ljusa budbärare från all kärlekens fader!

Rakel.

Den hjälpsamma vännen.

En flyttningsdialog

af Zorah.

(*I den nya våningen. Stadsbud komma och gå, med stora möbler och korgar. Frun själf i stökdräkt, med ett stort, hvitt förkläde. Vännen, elegant, upprymd, kommer in.*)

VÄNNEN. Ack, käraste du, goddag. Så stökigt du har! Jag har så mycket tänkt på dig och vill så gärna hjälpa dig. Jag kom hit bara därför, och har gjort mig ledig hela dagen. Men först måste jag berätta dig, hur jag haft det. Du vet — en sådan tid. Och Augusta — ja — kan du tänka dig, hon har gått och förlofvat sig! Ja, det är en lång historia — det började egentligen förra året. Han är ölutkörare — —

FRUN. Men söta du, hvad bryr jag mig om din Augustas fästman! Du ser att jag står i flyttning. Snickaren väntar på mig — han kan ingenting göra, förrän jag kommer, och korgarna måste packas upp.

VÄNNEN. Ack, det är just arbete för mig. Ge hit korgarna. Jag kom ju bara för att hjälpa dig (*börjar att rifva i korgarna*). Ja, hvar skall jag ställa allt det här? Ack en sådan söt liten vas. Ja, jag minns så väl, hvar den stod i den gamla våningen. Hvar skall jag nu ställa den? Ja, ser du, nu blir jag af med Augusta. Egentligen är jag ganska nöjd — hon har allt varit bra slarfvig sista tiden. Men du skall ej tro, att jag ville lura dig, då jag rekommenderade henne till dig. Hon skulle ha passat dig utmärkt. Det var bara för att hjälpa dig (*vännen kommer och fattar fruns hand*) — du vet hur gärna jag vill hjälpa dig. Jag är ju alldeles ensam och — tror du — jag nånsin får ett eget hem — Tänk dig, *han* har skrifvit till mig —

FRUN (*otåligt*). Men käraste lilla du — jag har ej tid med allt detta nu — jag har så brådtom — Jag har ej tid att prata —

VÄNNEN (*förebrående*). Nej, Magda, nu förstår jag dig ej. Hvad menar du egentligen? Hvarför är du så ovänlig i dag — det måste du förklara. Du vet hur mycket jag håller af dig —

FRUN. Ja, ja, det var bra snällt af dig — men nu måste jag vara ovänlig. Snickaren väntar — stadsbuden veta ej hvar de skola ställa sakerna. Du måste förlåta mig (*ringer på jungfrun*). I dag är jag inte hemma för någon, hör du det.

VÄNNEN (*gråtande*). Nej, Magda, nu förstår jag dig ej. Hvad menar du? Är du kanske ond på mig? Jag kom ju bara för att hjälpa dig. Packa, det är just min force. Du minns väl en så stor packning jag gjorde i höstas, då vi flyttade till Sköfde — och ej en sak gick sönder — Ja, Augusta gjorde nog det mesta — ja — han är egentligen rätt hygglig, fästmannen — och har du hört om Louise — en sådan tur — hon får resa till Paris i höst — fasligt hvad den dräkten missklär dig, kära Magda. Där ser man hvad kläderna göra — du är dig ej alls lik i dag — (*Snickaren kommer in, stadsbuden komma och gå. Vännen ställer sig framför spegeln och arrangerar sitt hår.*) Ja — den där salvan. Tycker du inte att min hy är bättre — men så gnider jag också in mig med den hvarje kväll, och så tvättar jag mig med lanolin morgon och afton — Jag har ju en så ömtålig hy — nej, nu skall jag riktigt ta uti med min glödritning, och så skall jag läsa riktigt — allt hvad som kommer ut — Jag märker, att man behöfver det, och så skall jag sjunga — om du visste hvad min röst blifvit vacker — om du bara kunde ackompanjera mig en liten, liten bit — Kung Erik — jag tog med mig några nothäften, jag kan så många nya visor — Men, Magda, jag förstår mig inte på dig — du ser ju riktigt ond ut.

FRUN. Ja, ja — måste jag då säga dig rent ut, att jag hade önskat få vara i fred i dag. Jag har bedt alla mina vänner ej titta till mig under den svåraste flyttningsbrådskan — och jag är själf alldeles trött och förbi.

VÄNNEN. Ja, men jag kom ju bara hit för att hjälpa dig. Packa det är just min force. Om jag bara inte hade tagit min bästa klädning på mig — men jag kan ju få låna ett förkläde af dig?

FRUN. Nej, söta du — jag har intet framme — förlåt mig, men nu måste jag be dig gå — jag har omöjligt tid längre. Snickaren kan ej vänta. — — (*Vännen rusar ut gråtande, möter jungfrun.*)

VÄNNEN. Hvad går åt frun i dag? Jag känner ej igen henne!!!

Om bruket af påskägg.

Att gifva sina vänner och bekanta påskägg är ett bruk, som leder sitt ursprung ända från forntiden och kan spåras hos de gamla egyterna, perserna, gallerna, grekerna och romarna; hos alla dessa folk var ägget en sinnebild af lifvet, den högsta gudomlighetens verk.

De gamla egypterna sågo i ägget en helig sinnebild af mänsklighetens förnyelse efter syndafloden. Om de trott på kroppens uppståndelse, skulle troligen den underbara process, som det i ägget inneslutna lifsfröet undergår, då det efter att en tid ha legat skenbart liflöst, genom rufning förvandlas till en lefvande varelse, ha föranledt dem att i sina hieroglyfskrifter begagna ägget såsom ett tecken för uppståndelsen. Hos olika trosbekännare förefinnes en viss likhet mellan nyårs- och påskfirandet. Perserna, som fira solårets begynnelse den 20 mars och under denna fest bland annat gifva hvarandra färgade ägg, anse nyåret som en förnyelse af allt lif, en solens segerfest, medan de kristna vid påsken fira minnet af den seger, som vanns af Rättfärdighetens Sol, då världens Frälsare genom sin uppståndelse besegrade döden.

Ägget betraktas af de kristna såsom en uppståndelsens sinnebild: liksom kycklingen, som ligger förborgad i ägget, väckes till lif, när tiden är inne, så skall också människan uppstå ur grafven. Katolikernas sed att måla påskäggen i bjärta färger antages härleda sig från deras glädje öfver att fastan är slut. På påskaftonen och påskdagen sändas i de katolska länderna från alla hem stora korgar med hårdkokta ägg till kyrkan att välsignas af prästerna, som läsa en mängd föreskrifna böner, göra korstecknet öfver dem och bestänka dem med vigvatten. De sålunda välsignade äggen ha förmåga att helga kroppens inälfvor och äro ämnade att vara det första, som förtäres af den under fastan förbjudna födan. I Italien afhåller man sig under fastan ej endast från kött, utan äfven från ägg, ost, smör och allt slags mjölkmat. Så snart äggen äro välsignade, bäras de hem; ett stort bord sättes in i familjens bästa rum; man lägger på den finaste duken, beströr den med blommor, sätter fram ett dussin tallrikar rundt kring bordet och i midten ett stort fat med de i guld och brokiga färger målade äggen, ofta uppgående till ett antal af 20 dussin och smakfullt upplagda i form af en pyramid. I förmögna hem utställas till påskäggens ära allt silfver och alla dyrbarheter, som finnas i huset, på småbord kring väggarna, och ett sådant rum erbjuder i sanning en mycket angenäm anblick. Bordet står dukadt under hela påskveckan, och alla som komma på besök inbjudas att äta ett påskägg, hvilket ej får vägras.

Inom den grekisk-katolska kyrkan har man för sed att på påskaftonen bära in i kyrkan en likbår med en bild af den korsfäste Frälsaren; båren är ymnigt beströdd med orangeknoppar och jasminer. Tidigt på påskmorgonen tändas väldiga eldar under sång och aflossande af skott. Man hälsar hvarandra med orden: »Kristus är uppstånden!» — »Ja han är sannerligen uppstånden!» omfamnar hvarandra, ger hvarandra färgade ägg — allt detta såsom ett tecken till glädje öfver uppståndelsen.

I England är det brukligt att bekanta skicka hvarandra färgade ägg med inskriptioner. Dessa ägg beredas på följande sätt: sedan de några ögonblick legat i varmt vatten, förser man dem med inskriptioner, hvarvid ett vanligt talgljus begagnas som penna. Som äggen äro varma, går detta mycket lätt. Därefter läggas de ned i en panna med varmt vatten tillsatt med kochenill eller något annat färgämne. När de sedan upptagas, äro de försedda med inskrift på färgad grund, då färgen naturligtvis ej fastnat, där »talgpennan» gått fram.

I Tyskland få ofta bref med symboliska bilder ersätta påskäggen. Ett sådant finnes förvaradt i British Museum och framställer tre hönor, som hålla i en korg, i hvilken ligga tre ägg, prydda med sinnebilder af uppståndelsen. Öfver det mellersta ägget Agnus Dei med trons symbol och öfver de båda andra sinnebilder af kärleken och hoppet. Under det hela följande rader:

Alle gute Ding seynd drey,
Drum schenk dir drey Oster Ey

Glaub und Hoffnung sambt der Lieb,
Niemahls auss dem Herren schieb,
Glaub der Kirch, vertrau auf Gott,
Liebe Ihn biss in den Todt. *

Iduns papperskorg.

Jag har den skådat in effigie,
hoc est — ej fullt så klassiskt — porträtterad.
Det var en hjärtans lust att honom se,
oskulden var han personifierad.

Han stod där under redaktörens bord,
han riktigt anspråkslöst och snällt förhöll sig.
Han teg beskedligt, sade aldrig ord —
det var som helt naturligt så det föll sig.

Men — men — här komma femtielfva men —
— Jag hoppas blott, att jag ej andan mister,
då nu jag går att tälja läsaren
den korgens fasansfulla skuldregister.

Han är, måtro, ej fullt så oskuldsfull,
som man vid första blicken på'n kan tycka.
Ack, för hans arga lists och ondskas skull
har sköflats mången vårlig skaldelycka!

Volymer har han slukat legio.
(Stor skada var det på de många arken.)
Han rifvit så för tusen hoppets bro
och störtat fagra drömslott grymt till marken.

I sinne, där nyss glädjen varit gäst,
missräkningen drog in så tung — och sorgen —
Det kändes svårt, det sved — probatum est — — —
Den korgen, ack, den usla papperskorgen!

Han stel och känslolös har tagit mot,
hvad milliarder varma hjärtan biktat,
båd' det, som haltade på versens fot,
och det, som var på rama prosan diktadt.

Han bäddat uti djup och dyster graf
så mycket, hvilket Idun sändts tillhanda
allt ifrån Kattegatt till Ålandshaf,
allt ifrån Ystad upp till Haparanda.

Han vägen stängt, som solljus skulle fört
så mången själ till toppen af Parnassen.
Den dumma korgen säkert aldrig hört:
man leben muss — men också leben lassen.

De stora tankar fingo döden dö,
de dränktes uti Lethes mörka vågor.
Hos mången ung och ljuft poetisk mö
för alltid släcktes skaldeeldens lågor.

Hvad så vår vitterhet förlorat har,
ho kan uppräkna det och det utsäga?
— Om dessa snillefoster lefvat kvar,
hvad rik, omätlig skatt vi skulle äga!

Hvad ändlös rad vi då här skulle se
af store, ljuse siare och skalder!
Ack, för den korgens skull så föllo de
— som för den blinde Höder fordom Balder.

* Alla goda ting äro tre, därför skänka dig de tre påskäggen tro, hopp och kärlek. Vik aldrig från Herran, tro på kyrkan, förtrösta på Gud, älska honom intill döden.

O, korg, hvad under, att ej längese'n
den vreda blixt ur rymden mot dig ljungat!
O, korg, hvad under, att ej Phœbus re'n
fjärrträffarne emot dig harmfullt slungat!

En svensk kvinna.

Från Iduns läsekrets.

I piano- och pinofrågan.

De damer, som hittills yttrat sig i Idun (se n:r 10) angående pianoklinkandet, torde icke illa upptaga, att jag vid deras anföranden gör ett par erinringar.

»Bescheiden» (se Idun n:r 10) har med rätta antydt, att mannen också kan vara en plågoande, om han vill göra musik, utan att äga de egenskaper, som därtill äro oundgängligen nödvändiga. Men då jag skref för damerna i deras officiella pressorgan, ansåg jag mig icke böra inblanda de oförståndiga och taktlösa herrar, hvilka ogeneradt föra oväsen och störa sina grannar. Detta undantagande var kanske orätt. De förtjäna hvad deras gärningar värda äro. Dock måste sägas, att kvinnans musikaliska oväsen är så allmänt förekommande, att mannens syndaregister i det afseendet är jämförelsevis försvinnande litet. »Bescheiden» vare tackad för sitt förståndiga uttalande.

»Annickan» anser sig kunna kalla pianoklinkandet för en »oskyldig sak». Ja, så tänka nog de flesta som klinka på piano, ty hvad som roar dem anse de också böra roa andra. Men just däri ligger deras förvillelse. Frågan om pianoklinkandet innefattar dels en uppfostringsfråga och dels en rättsfråga. Att pianoklink gjorts till en nödvändighet i kvinnans uppfostran eller bildning är en absurditet, som icke behöfver bevisas vara det. Det borde vara lika afgjordt, att det är *orätt*, att dagligen, när som helst och huru länge som helst, genom pianoklinkande eller annan s. k. musik störande inverka på andras hemfrid och arbete. Äfven den skönaste musik kan blifva odräglig, om den öfverflödar och äger rum på olämplig tid. Öfningar och medelmåttigt utförande af musik äro absolut odrägliga. Emellertid anses det som en obestridlig rättighet att störande ingripa i andras hemlif, under pretext att man »gör musik». Allt annat ofog kan lagligen beifras, men icke det som kallas musikaliskt. »Vera» har rätt däri, att det värsta oväsendet bör förvisas till skolor. Det borde vara klart för alla, att i hus, där flere eller många hyresgäster bo, ingen strängt taget kan äga rätt att störa andra, som önska frid och ro i sina hem.

Man må icke tro, att jag är den förste, som i svenskt tryck opponerat sig mot musiktyranniet. Redan 1849, om ej förr, förekom protest däremot och mot missbruket att påtvinga ungdomen musiköfningar. Den som vid nämnda tid protesterade var Abraham Mankell, själf musiker, pianouthyrare och medlem af Musikaliska akademien. Se hans »Blickar i musikens inre helgedom» s. 160. Sedermera har frågan flere gånger varit före, äfven i Svensk Musiktidning. Jag har således endast fortsatt föregångares arbete för en god och rättvis sak.

Verus.

Öppet bref till »Stade».

Det kändes godt i mitt hjärta att se tankar, som jag länge burit inom mig, framläggas inför allmänheten i eder så sympatiska och humana artikel i Idun nummer 10.

Men hvarför icke säga B, när ni sagt A? Ty jag tycker mig förstå, att ni icke allenast *funderar* öfver sättet att afhjälpa berörda missförhållande, utan äfven kommit till ett resultat härutinnan.

Jag för min del får bekänna, att jag icke klart ser något sätt att kunna ändra saken. Skämttidningarna och deras innehåll äro — så vidt jag vet — till största delen manliga produkter, och männen lära nog inte godvilligt afstå från sitt lilla »skämt» med kvinnan.

Utan tvifvel finnas åtskilliga kvinnor, hvilka till punkt och pricka svara emot detta ofina framställningssätt — dess bättre tror jag dock att de *icke* utgöra det öfvervägande antalet — men att göra dessa till en *typ* tyckes mig föga finkänsligt, ej heller rättvist.

En hel del kunde nog vara att säga till såväl mannens som kvinnans ömsesidiga försvar — men jag ville nu egentligen endast tacka er, för det ni påpekat ett lyte, som jag innerligt önskar måtte kunna aflägsnas. Må saken diskuteras. Den är tillräckligt allvarlig för att hafva anspråk härpå. *J. J.*

Skaldernas kvinnor.

Små studier för Idun

af *Emil Linders.*

X.

Carl David af Wirsén.

Framför mig ligger ett litet visblad, »tryckt i år», som utom några visor af författare utan namn eller rang innehåller två sånger af tvänne framstående skalder. Den ena visan är Snoilskys *Kung Erik*, den andra är *Skördeflickan* af Wirsén. I detta sistnämnda poem förtäljes om en sorg, som drabbar en enkel landtflicka, om hvilken det berättas:

»Hon växte vid torpet i susande skog,
hvad blommorna drömde det visste hon nog.
Hon visste hvad fågeln i lunden kvad,
och jämt var hon glittrande glad.»

Den okände utgifvaren af skillingstrycket förstod, att skalden i denna visa lyckats träffa folkets smak; också sjunges visan allmänt öfver hela landet.

Sådana föremål för sin sång som *Skördeflickan* väljer Wirsén ofta, han har sjungit om *Smedens dotter*, som får vara i moders ställe för sina syskon, och om *Sjuksköterskan*, som offrar sig för de lidande. Han är framför allt sångaren, som kväder om det blida och elegiska i natur och svärmiska sinnen. Han visar oss *Farmor* på besök hos sina kära och låter oss se *Små kängor*, skurna till för knubbiga barnafötter, och när de små fötterna vandrat till andra världar, tröstar han den sörjande modern med att berätta henne att:

»De små fötterna kanhända skulle
här gått ned i dyn.»

En annan gång varnar han oss för att glömma lifvet för lärdomen såsom i dikten *Böcker och kärlek* med dess innerliga maning:

»om hon, som blef ditt allt, sig smyger då
att sina armar om sin älskling slå,
så säg ej bittert: lämna mig i fred.
Nej, lämna boken du och gör så med,
ty gråa luntor har du alla dar,'
men ej du vet, hur länge hon är kvar.»

Själf lämnar han stundom åt andra att besjunga hemmen och deras stilla lycka och blir trubaduren, som slutar sin stormande visa med ett:

— — — »lefve konung Henrik
och fröken Gabrielle!»

Eller också ger han oss sagan om *Den heliga Elisabeth* i ord, fagra som de rosor, hvilka framväxa under kejsarmakans händer.

Skaldens sist utkomna diktsamling visar, att han ännu har mycket att skänka de svenska hemmen.

UR NOTISBOKEN

Drottningen afreste i måndags kl. 1,5 e. m. till Honnef. Hon följdes till stationen af konungen, prins Eugen och änkehertiginnan af Dalarne samt uppvaktande herrar och damer. Vid stationen hade jämväl infunnit sig en mängd högre civile och militäre tjänstemän, medlemmar af diplomatiska kåren m. fl. samt många damer. Vid tågets afgång utbragtes ett »lefve drottningen!», följdt af fyra kraftiga hurrarop. Drottningen tackade från kupéfönstret för hyllningen.

*

Kronprinsessans hälsotillstånd synes tyvärr fortfarande föga tillfredsställande. Enligt senaste underrättelser från Amalfi, där vädret varit regnigt och ogynnsamt, har beslutits att kronprinsessan som i måndags skulle återföras till Rom, enär daglig läkarvård är behöflig.

*

Fredrika-Bremer-förbundets dräktreformförening hade här om dagen årsmöte i förbundets lokal. Dräktreformföreningen har nu tillryggalagt sitt tolfte arbetsår. Sin särskilda betydelse erhåller detsamma genom det offentliga erkännande, hvilket i form af silfvermedalj vid allmänna konst- och industriutställningen i Stockholm 1897 tilldelades föreningen för »mycket goda hygieniska underkläder». Under årets lopp ha förfärdigats tre nya modeller, nämligen en chemilett för vuxna, en brösthållare, ämnad att ersätta lifstycke, och en klädning för flickor i skolåldern.

Vid sammanträdet förevisades den nya modellen till klädning för flickor i skolåldern. Denna klädning utgöres af antingen en trikåtröja eller ett bluslif, hvilket senare dock ej sluter till om midjan, utan faller fritt ned som en lång kofta, samt ofvanpå detta en lös öfverklädning utan ärmar, i samma modell som ett vanligt barnförkläde. Om man så vill, knytes ett lätt skärp kring midjan. Vid gymnastik aftages naturligtvis öfverklädningen.

TEATER OCH MUSIK

Kungl. operan. Återupptagandet af Wagners alltid lika populära opera är nog ett lyckligt grepp och framgången med denna repris gifven, så mycket mer som utförandet i sin helhet synes präglas af en större helgjutenhet och allvar än någonsin förut. Säkerligen får detta tillskrifvas operans intendent hr *Elmblad*, hvilken väl bättre än någon annan vid denna institution har reda på, huru en Wagneropera bör gifvas. — Hr *Ödmann* har många pointer af öfvertygande både värma och kraft, och hans tolkning af den ljuse Gralsriddaren är allt beröm värd. Och en bättre tolk af Elsas parti i vokalt hänseende än fru *Östberg* torde vara svårt att uppleta. Hrr *Sellergren* och *Söderman* äro sedan förr kända i sina resp. uppgifter som konung Henrik och grefve Telramund Ny i sin roll är fröken *Hulting* som Ortrud. För den uppgiften räcker hon dock ej till, vare sig i yttre eller inre hänseende, vare sig vokalt eller dramatiskt. — Operan gick för öfrigt bra under hr *Hennebergs* anförande.

— *Fru Ellen Gulbranson* har anländt till hufvudstaden för att börja ett gästspel å k. operan. Början sker i nästa vecka som Valkyrian i Wagners opera af samma namn. Intressant skulle vara, om hr Elmblad samtidigt kunde uppträda i Hundings parti, hvarigenom man finge nöjet på en gång se två erkända Wagnerframställare från mästarens egen scen i Bayreuth.

K. Dramatiska teatern framförde i lördags för första gången ett sagolustspel af den kände österrikiske diktaren *Grillparzer*, benämndt: »Ve, den som ljuger!» Utan tvifvel från begynnelsen ett af sin mästares svagare verk, har det nu därtill genom tidens tand och tvänne bearbetningars slitning förlorat än mera af ursprunglighetens fägring och föreföll vår föga naiva premièrepublik mer än lofligt barnkammarmässigt. Med afseende på styckets uppsättning hade dock lofvärda ansträngningar gjorts: Grabows nya dekorationer voro delvis af förträfflig verkan, synnerligast andra aktens gammalgermanska gårdsinteriör och fjärde aktens berglandskap med den stridt skummande forsen, och äfven kostymer och vapen från Berlin voro effektfulla. Bland de utförande må främst nämnas fru *Sandell*, som åt en halfvild liten barbarflicka, grefve Kattwald af Rheingaus dotter Edrita, gaf en originell anläggning af något midt emellan skygg, obändig skogshuldra och vek, älskande riddersmö. Hennes pappa, den bålde grefven själf, spelades af hr *Hamrin* med en bullrande naturalism à la »Tummelitens» människoätande jätte, och som Edritas fästman, »den dumme Galomir», väckte hr *Hedlund* stor munterhet genom en ännu längre gående »naturlighet», den där osökt förde i tankarne de darwinska teorierna om en mellan människan och djuren »felande länk». Hr *Palme*, som företräddе sagospelets ideella hjelte, kockspojken Léon, gjorde sin sak och sin vers i det hela bra. Enkannerligen som barnspektakel under påsklofvet torde det nya programmet ej sakna förutsättningar.

Matinén till förmån för hr Herman Grip hade i söndags middag i det närmaste fyllt dramatiska teaterns salong. Det innehållsrika programmets konstnärligt mest vägande nummer var utan tvifvel hr *August Lindbergs* inspirerade Gringoireframställning, men äfven öfriga prestanda mottogos af publiken med lifligt bifall, såsom fru *Hartmanns* och dir. *Fredriksons* spel i Benzons kända proverb »Tillfälligheter», hr *Personnes* lustiga monolog »När Petterkvist skulle debutera», fru *Howings* Andersénska sagor, förträffligt berättade, fru *Frödin-Lindbergs* samt hrr *Bergströms*, *Brags* och *Forsells* sångnummer m. m. Den vackra afsikten att bispringa en betryckt kamrat följdes alltså af både konstnärlig och ekonomisk framgång.

Fröken Gerda Meyersons soaré på hotel W6 den 30 sistlidne mars var till trängsel besökt. Det behjärtansvärda ändamålet — beredandet af goda hem åt fattiga arbeterskor —, hvilket, som kändt, i fröken Meyerson har en talangfull och nitisk förfäktarinna, och det omväxlande programmet, som bland annat bjöd på sång af grefvinnan *Mathilda Taube*, deklamation af fru *Nonny Lundberg* och det förtjänstfullt utförda dramatiska skämtet »Framtidsperspektiv» af soarégifvarinnan, framkallade hos publiken den mest animerade stämning, som efter de respektive numren gaf sig luft i lifliga applåder.

Sångsällskapet O. D:s matiné hade i söndags naturligtvis fyllt Musikaliska akademiens sal till sista plats med en publik, som att döma af de intensiva applåderna aldrig tycktes kunna få nog af studentsången, den alltid lika gärna hörda. Programmet innehöll ock idel välbekanta saker, och det ena numret efter det andra afsjöngs med friska stämmor och god nyansering under ledning af hr Hedenblads vana taktpinne. Värdefullt bidrag lämnades i några nummer af den Meissnerska orkestern.

Matiné gifves påskdagen i Musikaliska akademiens stora sal af kammarmusikus *F. Sörensen* med benäget biträde af fruarna Math. Linden och Dagmar Möller, fröknarna Alma Hulting, Anna Thulin och Teckla Åhlander, operasångarne C. F. Lundqvist och J. Forsell samt konsertmästarne L. Zetterqvist och Tor Aulin — alltså idel kända och värderade förmågor. Några vidare rekommendationer behöfver därför matinén icke.

Skrinlagda blommor.

För några dagar sedan mottog jag i manuskript följande lilla berättelse ur verkligheten, åtföljd af ett anonymt bref.

Detta bref, så nobelt, så sant, så anspråkslöst och så allvarsamt, tilltalade mig på det högsta. Jag hade varit ung samtidigt med författarinnan, jag hade sett samma drama som hon och hade haft min strid att bestå, icke med afseende på någon person, men med en allvarlig pröfning af min egen förmåga att stå emot det yttres lockelser. Och jag fann dessutom i berättelsen en doft af ungdom och skärhet, af enkelhet och heder, som gör att jag tycker mig med fullt skäl kunna rekommendera den till Iduns läsarinnor. När man slutar den, har man ett godt intryck. Den har ju också ett intresse därigenom, att den framställer ett litet drag ur en känd och på sin tid mycket uppskattad sångares lif.

För min del kan jag icke, trots författarinnans slutord, annat än identifiera henne med hjältinnan, så upplefvad verkar hela den lilla berättelsen, men detta må ju stå för min räkning.

Amanda Kerfstedt.

*

Början af denna lilla berättelse tilldrager sig i Stockholm och förflyttar oss mer än 40 år tillbaka. Sedan den tiden har mycket förändrats, icke minst i vår hufvudstad och dess omgifningar. Människorna hafva ock delvis fått andra intressen och olika uppfattning i mångt och mycket. Men innerst rör sig dock samma förmåga att glädjas och lida. Och alldeles samma milda vårluft, samma klara, strålande himmel — det var i slutet af maj — gjorde då, likasom i våra dagar, Stockholm så tilldragande, ej blott för dess egna bebyggare, utan äfven för den mängd af tillfälliga besökande, som här fröjdade sig åt den uppspirande grönskan och knoppningen i parker och anläggningar, under det att mångenstädes på landet allt ännu var grått och kallt.

Just en sådan härlig vårdag var det som en adertonårig flicka befanns ifrigt sysselsatt med att nedlägga en mängd saker i en reskoffert. Rummet, där hon stod, afslutade en liten vacker våning vid Drottninggatan. Solen sken klar och strålande in genom fönstret, men hon märkte det icke, så ifrig var hon med sitt arbete. Snart var också alltsammans färdigt. Blott det stora, öfversta facket var tomt, men på soffan bredvid låg en hvit sidenklädning och en luftig slöja. Man såg, att det var en bruddräkt.

»Låt mig nu få hjälpa dig, Anna lilla,» sade doktorinnan Svan, en äldre dam, som i detsamma inträdde från det närmast belägna rummet; »detta kan du icke göra ensam.» Med stor omsorg nedlades nu af dem båda den betydelsefulla högtidsklädnaden, öfverbreddes varligt, hvarefter locket tillslöts med sina dubbla lås.

»Nu kunna de när som hälst få hämta kofferten,» sade Anna. »Jag tänker de snart sålt ut höet på torget. Och godt rum får den sedan på det tomma åkdonet.»

»Ja, nu är alltsammans instufvadt, utom din musslinsklädning, som sömmerskan inte hinner färdig förrän i eftermiddag,» sade den gamla frun.

»Den får jag taga med mig på vagnen i morgon, då pappa kommer in och hämtar mig.»

»Nu kan du just sätta dig i ro och språka litet.» De slogo sig båda förtroligt ned i soffan.

»Tack, älskade tant, för att jag fått bo hos dig denna vecka och kunnat ordna om det sista af min utstyrsel,» sade Anna. »Det passade sig så bra, under det att mamma och syster Elsa styra och ställa i mitt blifvande hem. Gustaf vill inte, att jag skall se det, förrän det är färdigt. Allt blir en öfverraskning. Tant kan inte tro, huru snäll han är, och hvad han håller af mig.»

Doktorinnan såg vänligt på den vackra unga flickan med de rosiga kinderna och de nästan barnsliga dragen.

»Det är så underligt att tänka, att det redan om söndag lyser för dig första gången,» sade hon hjärtligt. »Du känner dig ju verkligt lycklig?»

»Tviflar tant, liksom många andra, på den saken, därför att Gustaf är jämnårig med pappa?»

»Nej, det var bara en fråga.»

»Ser tant, alltsedan min far blef kyrkoherde i Z., då jag ännu var ett litet barn, har Gustaf hvarje år, under sina ferier, inackorderat sig hos oss på landet. Han läste med mig och lärde mig långt mera än vår guvernant. Så glad han var åt mina framsteg! Men ändå uppmuntrade han mig alltid att blifva huslig.»

»Jojo men,» sade tanten småleende.

»Nej, nu missförstår du mig, tant. Han tänkte visst aldrig på att jag skulle blifva hans hustru, förrän —»

»Förrän?»

»Förrän han fick professuren där nere och skulle flytta så långt bort. När han talade om

detta hemma hos oss och alla voro glada öfver hans framgång, brast jag i tårar. När han såg, att jag höll så mycket af honom, då var det han först talade vid mina föräldrar och —»

»Och de vid dig?»

»Ja.»

»Huru kände du det då?»

»Jag blef så gränslöst öfverraskad.»

Doktorinnan teg.

»Att han, som står så mycket öfver mig i allt, han, som är så god, så ädel, ville begära mig till sin hustru — tant förstår nog, att jag först ej kunde fatta det. Men sedan blef det klart för mig, min stora lycka. Pappa är så glad öfver det och mamma och syskonen med för den skull. Det är ju ett sådant stöd för oss alla.»

»Han hade således ingen rival att bekämpa?»

»Nej, alls ingen. Det har nog varit roligt ibland med brödernas kamrater, och man har brytt mig både för dem och för några af grannarna, men detta har aldrig varit något allvar med. Och hvad äro de emot Gustaf!» Hon höll upp litet, därpå fortsatte hon:

»Jag hade förut en plan, som mycket sysselsatte mina tankar, jag hoppades att få bo inne i Stockholm och taga sånglektioner. Tant vet, huru jag älskar musik, och de ha ju tyckt om min röst, jag sjunger så gärna, och Gustaf hade lofvat att bekosta det. Men nu förföll naturligtvis alltsammans.»

»Du har icke alls varit inne i vinter och hört någon musik, tror jag?»

»Nej, hur skulle jag kunnat tänka på det. Vi ha sytt och rustat i ordning, och så har jag varit med i hushållet så mycket jag kunnat. Jag vill så gärna bli en förståndig matmoder.» Hon såg därvid helt förnumstig ut.

»Det tror jag du blir, och äfven att du blir lycklig, ty föräldrars välsignelse bygger barnens bo,» sade doktorinnan.

De afbrötos nu i sitt samtal genom att tvänne af prostgårdens tjänare, dem de väntat på, afhämtade kofferten. Många hälsningar medförde de från Annas hem. Hennes mor och syster hade aftonen förut kommit tillbaka från sin resa. Och prosten skulle, såsom det varit bestämdt, själf följande dag återföra Anna till det ej långt bort belägna hemmet på landet.

»Om vi nu kunde ha något roligt för oss i afton,» sade den vänliga tanten, då de åter voro ensamma. »Jag undrar just, om någon opera gifves på den kungliga teatern.» Anna blef glad åt detta förslag. Man såg efter i dagens tidning, men nej — intet »spektakel» där den aftonen.

Doktorinnan fortfor att läsa.

»Kanske vi skulle tänka på att i stället se »*Den ondes besegrare*», som gifves på Mindre teatern hos Stjernströms. Den är visst mycket omtyckt.»

»Ja, det tror jag nog. Jag har så litet följt med min tid i vinter,» sade Anna småleende.

»Det värsta är, att jag skickat Marie till Hötorget, och gamla Lena är så trög och ovan numera.»

»*Jag* går så gärna, om tant bara säger, hvar vi skola sitta,» sade Anna.

»Kan jag verkligen skicka dig?»

»Ja, lilla tant, skulle jag inte hitta?»

Därpå tviflade visst icke den goda doktorinnan, men — var det riktigt passande? Hon hade sina små skrupler.

Anna hade hastigt ifört sig sin ljusa sommarkappa och den skära, rynkade sidenhatten, tog parasollet och penningarna af tanten och ilade med lätta steg utför trapporna.

I själfva porten mötte hon en gumma, som bjöd ut linnéa. Anna såg henne icke först. »Go'a, rara fröken, köp af en fattig stackare!» Anna stannade, tog den friska, doftande buketten, som framräcktes mot henne och gaf dubbelt mera än som begärdes. »Gud välsigne, Gud välsigne,» lallade gumman och fäste ett par svarta, genomträngande ögon på den unga flickan. »Jag spår hon får se sin käraste redan i dag,» sade hon. Anna log, hon visste det bättre.

Hon fortsatte sin gång med snabba steg och hade snart hunnit målet för sin vandring. Redan på afstånd, då hon sneddade öfver »torget», såg hon människor strömma ut och in vid teatern. Just som hon hann fram till biljettluckan och nämnde sin önskan, svarades det: »Utsåldt!»

»Å, så ledsamt,» utropade hon.

»Samma pjäs gifves åter i morgon,» sade den vänliga biljettförsäljerskan.

»Det är för sent, då är jag på landet,» svarade Anna helt okonstladt.

»Förlusten är måttlig,» hördes en spefull röst strax bakom henne.

Hon vände sig hastigt om och stod ansikte mot ansikte med en smärt, välväxt ung man af ovanlig skönhet. Pannan, hög och intelligent, var omgifven af ett lockigt, mörkbrunt hår, ögonen af djupblå färg, kvicka och glänsande, lätt beskuggade af glasögon med fina stålbågar. Väl tecknade ögonbryn, en aristokratiskt buktad näsa och munnen särdeles välbildad; men öfver den samma låg nu ett sarkastiskt uttryck, som likväl icke hindrade en vacker tandrad att komma till sin fulla rätt. Anna studsade vid hans åsyn, men på samma gång kände hon sig sårad öfver det sätt, på hvilket han tilltalat henne, och gick med värdig hållning förbi. Detta kom honom att ovilkorligt lyfta på hatten. Vid utgången satt en präktig rapphönshund, den Anna vänligt klappade på hufvudet. Hon återvände långsamt samma väg tillbaka, ledsen att ej ha lyckats bättre med sitt ärende. Hon hade dock ej hunnit särdeles långt, då raska steg hördes bakom henne; hunden, som hon nyss smekt, nästan flög förbi, och i detsamma syntes vid hennes sida tydligen dess ägare, den unge mannen, som nyss så opåkalladt tilltalat henne.

»Ber om ursäkt, att jag hejdar er. Felet är frökens därinne i biljettluckan. Hon påminte mig om, att jag har två biljetter aflagda för aftonen, och dem kan jag erbjuda.»

»Ämnar ni då icke gå själf?»

De hade stannat båda. Han betraktade den unga flickan med oförställd förvåning. Det var så ovant för honom att icke alltid vara igenkänd och beundrad.

»Jag kommer nog dit ändå,» svarade han. »Dessa voro ämnade åt ett par bekanta, men de kunna lika väl gå en annan gång.»

»Tack. Det är en stor godhet af er.»

Hon tog med handen ned i fickan och drog upp sin lilla silkesbörs.

»Förskona mig,» sade han, gladt skämtande, »nu komma vi till en kinkig sak. Ser ni, jag har själf fått biljetterna och kan därför, honnetemang, icke sälja dem.»

»Det kan jag inte gå in på. Hvad skall tant, som velat bjuda mig, säga?»

»Å, gumman tar nog reson. Hvad skola vi hitta på? Säg henne, att en dalmas kom och bjöd er.» Han bröt med flit på dalmålet. »Eller, bättre upp, en hygglig prästson. Båda delarna är rama sanningen. Duger icke det, månn tro?» Han sade alltsammans öfverdådigt putslustigt och med en trohjärtad min.

Hon såg förvånad på honom och tvekade. Bra gärna ville hon — men —

»Jag öfvertalar inte ofta, *behöfver* det ej heller.» Hans vackra ansikte fick plötsligt ett föraktfullt uttryck, som lika fort försvann. »Men nu har jag satt mig i sinnet på, att ni skall komma på teatern i kväll.» Det låg något magnetiskt dragande i hans ögon, när han såg på henne, som i detta ögonblick, där hon stod i vårsolens belysning, syntes honom en bild af ungdomen själf i dess mest rena, okonstlade uppenbarelse. — För henne var allt detta så nytt. Hon ville säga något, men orden dogo på hennes läppar.

»Nå väl, ni får betala mig,» började han åter. »Gif mig blommorna, ni bär. Ni liknar själf linnéan, som doftar i skogen. Midt i denna torra sandöken tycker jag mig plötsligt förflyttad till min hembygds friska dalar. *O, hur härligt majsol ler,*» sjöng han helt sakta.

Han räckte henne biljetterna. Mekaniskt mottog hon dem och sökte lösgöra buketten från sitt bröst, men den hade slingrat sig fast och — så skulle han hjälpa henne. Hon kände beröringen af hans varma andedräkt och rodnade djupt. Instinktmässigt tog hon af sig silkesvantarna, och förlofningsringens klara guld lyste emot henne. Det kom en stillhet öfver hela hennes väsen.

Äfven han drog sig tillbaka. »Ett barn,» sade han med ett underligt uttryck, »och redan förlofvad.»

»Ja, om tre veckor står mitt bröllop, och jag är så lycklig.» Hvarför hon tillade de sista orden inför denne främling, gjorde hon sig icke reda för.

»Jag hade en gång en lekkamrat, som hette Anna — hon är nu död. Ni är så lik henne.» Han blef helt allvarsam. »Har ni hört sången om den resande studenten?»

Anna svarade icke härpå. Kanske märkte hon ej den sista frågan.

»Farväl,» sade hon, »tag mina blommor såsom en hälsning från er lilla kulla. Jag heter också Anna.» Och i detsamma var hon försvunnen.

Han såg en stund efter henne och gick sedan långsamt vidare, följd i spåren af sin trogne hund. Snart mötte honom dock några glada kamrater, och inom kort voro glammet och skämtet i full gång. De uddhvassa kvickheterna blefvo likväl i dag mera sparsamt utdelade.

Anna hade knappt hunnit reda sina tankar, då hon åter inträdde i sitt tillfälliga hem. Lyckligtvis hade ett par äldre fruntimmer kommit på besök, och i deras närvaro berättade hon nu huru hon, genom biljettförsäljerskans godhet, fått dessa *fribiljetter* af en herre, som ej själf tänkte begagna dem. De gamla funno förklaringen i Annas intagande personlighet. »Icke borde hon tagit emot dem,» tänkte doktorinnan, »och illa var det af mig att låta henne gå» — Men nu, då det var för sent, behöll hon detta för sig själf.

Platserna voro i logen närmast scenen på 1:sta raden. Anna rådgjorde med tanten om sin toalett. Resdräkten vore nog bra enkel. Därpå hade hon likvisst förut ej tänkt. Men — musslinsklädningen hade redan kommit från sömmerskan. »Tyckte icke tant, hon borde taga den? Intet behöfde den därför se begagnad ut lysningsdagen?» »Nej, visst icke.» Och doktorinnan skulle dessutom taga vagn, då hon ej fick bjuda på något annat.

Aftonen kom. Den hvita ylleklädningen med de fina rosa-buketterna omslöt den späda, luftiga gestalten. Det rika blonda håret var uppfästadt i en enkel fläta. Ingen enda prydnad för öfrigt. Detta behöfdes icke heller, ty sant säger skalden: »Ungdomen står som en blomma och tjusar.» Och Annas förnämsta behag låg dessutom i oskuldens fullkomliga omedvetenhet.

De hade i god tid intagit sina platser. Tant med en kikare för ögonen upptäckte en och annan bekant. Hon meddelade Anna bland annat, att dennes gamle onkel, den ridderlige major B., befann sig bland åskådarne. Hälsning och återhälsning. Och i logen bredvid dem inträdde nu, helt oförmodadt, doktorinnans hyresvärd med sin fru. Ett lifligt samspråk började, hvaruti Anna ej deltog. Hon satt helt tyst.

Hvarför kände hon sig beklämd? Var det därför, att hon bar en dräkt, ämnad för en så högtidlig dag i hennes lif. Och just själfva orsaken, hvarför hon hade iklädt sig den? Hade icke en förhoppning insmugit sig hos henne, att hennes nya bekantskap från förmiddagen skulle befinna sig bland åskådarne. Måtte han icke komma — det önskade hon nu – hon nästan fruktade att återse honom.

Stämningen af instrumenten började i orkestern. Dörrar öppnades och slogos igen — såsom än i dag — med häftigt buller af de i sista stunden anländande. Midt under detta inträdde en vaktmästare i logen och framräckte till Anna på en bricka en utsökt vacker blomsterbukett, vid hvilken ett visitkort var fästadt. Hon trodde först, att det var ett misstag. Men nej. På kortet stod samma *namn*, som hon nyss förut sett på affischen. Med klappande hjärta läste hon de ord, som med en fin, prydlig handstil stodo tecknade under detsamma: »Lef väl, lef väl, unga brud och blif lycklig!» I ett nu fattade hon allt, tog blommorna, böjde vänligt på hufvudet och budbäraren försvann.

Blott ett par minuter upptogos af detta. Omständigheterna hade åter gynnat Anna. Doktorinnan, införlifvad med grannarna på sin andra sida, märkte först efteråt buketten.

»Jo, ser man på. Så underbart vackra blommor. Den majoren, han glömmer sig då aldrig, ty nog äro de naturligtvis från honom?» Som musiken i detsamma började, behöfdes intet svar. Visitkortet hade den unga flickan hastigt gömt undan, och det kom därigenom att denna afton hvila vid hennes hjärta. Ensam fick hon nu utkämpa sin strid, ty en sådan ägde hon att bestå — hon som förut var så alldeles outvecklad och oprövfad.

Det täcka sagospelet började. Om det än för våra dagars publik kan synas sentimentalt, är det dock i högsta grad intagande. Och huru väl utfördes det icke af alla vid sitt första framträdande. Men, hvad som likväl beredde detta styckes nästan exempellösa framgång, var återgifvandet af den egentliga hufvudrollen, hvaruti en af våra mest såväl musikaliskt och dramatiskt som äfven estetiskt begåfvade konstnärer firade sina första glänsande triumfer. En sådan hänförelse som då har man knappast förr eller senare hört omtalas, om icke möjligen just i dessa dagar.

Anna satt där till det yttre helt stilla med blommorna i handen. Deras doft nästan berusade henne. Hon var som i en förtrollning. Och besynnerligt, allt hvad som tilldrog sig inne på scenen, tog verklighetens gestalt och förekom liksom direkt taladt till henne. Den unga makans strider för att undgå de försåt och faror, som utlades i hennes väg, blefvo Annas egna. Och frestaren själf var farligare för henne — det

Tandläkare dr Geo. Forssmans Tandpulver, två slag, Tandpasta, nya präparat för tändernas vård:
finnas å de flesta apotek, i parfymaffärer och hos hrr handlande. Partiförsäljare för Sverige hos Bendix, Josephson & C:o, 11 Regeringsgatan, Stockholm.

Väggohyra, Mal och Bakterier utrotas af Aktiebolaget Desinfection i rum, fartyg o. bostäder, allt på stället — utan bortförande af möbler. Rikstel. 34. — Kontor: 11 A. Vestra Trädgårdsg. 11 A.— Allm.Tel. 7494.

kände hon — än för någon annan. Det var omöjligt att denna bedårande stämma och hela denna tjusande apparition kunde lämna henne oberörd. Och hon visste ju dessutom, att han sjöng just för *henne* i afton. — Hvarför fick icke äfven hon lefva för konsten, för —? Nej och tusen gånger nej, hvad tänkte hon på. Alltsammans var ju blott ett bländverk. Hon måste förjaga dessa drömbilder, ryckas ut ur sin villa. Bestod *hon* profvet *därinne* — hon i pjäsen nämligen? Ja, nej — Anna vågade knappast andas — *jo*, till slut segrade hon. Goda makter skyddade henne, och Anna fick äfven en inre förunderlig kraft. Sinnet var åter i någorlunda jämnvikt, när hon med doktorinnan steg upp i den utanför teatern väntande vagnen. Omärkligt hade Anna påskyndat hemfärden i den ljusa våraftonen.

Det dröjde sedan en stund, innan man slutat samspråka och intagit supén, och så sade man godnatt.

Inkommen i sitt rum betraktade Anna länge sin bukett och det lilla kortet. Därpå tog hon fram ett skrin, hvaruti hon förvarade sina skrifsaker och tömde det. Uti detta lade hon nu sina minnen. »I måsten vissna, I älskliga blommor,» hviskade hon. »Men gömma eder — ja, det vill jag.» Hon tillåste skrinet. »Es war ein Traum.»

Alldeles uttröttad af dagens tilldragelser insomnade hon snart därpå i sin mjuka bädd. När morgonen grydde, tycktes hon fullt hafva återfunnit sig själf. Men från *barn* hade hon hastigt utvecklats till *kvinna*.

Lysningsdagen bar hon en hvit söndagsklädning, fastän den var gammal — sedan hennes konfirmation. Hon ansåg det ogrannlaga att bära den andra. Någonting inom henne förbjöd det, man var kanske mera samvetsöm då för tiden än nu. — —

Det ena tiotalet efter det andra hade förflutit, och detta sker icke utan att lämna märkliga spår efter sig i en människas tillvaro. Man skref nu året 1896. Större delen af lifvet låg bakom professorskan Anna K. Hon hade i hemmets värld fått upplefva år af rikt innehåll. Men redan för längesedan var hennes trofaste make död. Barnen, spridda åt olika håll, hade bildat egna hem, utom den yngste sonen, som nu blifvit läkare i mellersta Sverige och bodde tillsammans med sin moder.

Det var på förmiddagen den 22 februari. Doktorn var redan ute och i full verksamhet. Husets ena tjänarinna sysslade i köket och frun själf hade just lagt sista handen vid ordnandet för dagen af det prydliga hemmet. Hon nedtog nu en liten hvit spetsmössa från toaletten och knöt den framför spegeln. Denna återgaf dragen af en åldrad kvinna med gråaktigt hår och fårade drag. Ögonen hade dock något kvar af sin forna glans, och ett mildt solljus låg utbredt öfver hela anletet. Hon satte sig ned i soffan, framför hvilken stod ett arbetsbord med diverse sysaker, och, bland det öfriga, fanns där äfven dagens morgontidning.

Anna satte på sig glasögonen, började läsa och fortfor härmed en stund. Men plötsligt ryckte hon till, hennes blick stannade vid ett namn. Detta hade hon nog sett och hört omtalas många gånger förut. *Honom*, som bar det, hade hon däremot mött blott *en gång* i lifvet. Nu var han död dagen förut. Ett telegram från Kristiania meddelade detta. Hans och hennes vägar hade gått åt skilda håll. De skulle icke råkas mera. Hon hade aldrig önskat det.

Men nu såg hon åter så klart framför sig den tjusande, ungdomliga bilden från forna dagar, just sådan han stod där, den fagra vårmorgonen. Hon försjönk en stund i djupa tankar. Därpå skred hon sakta fram till den gamla byrån med mässingsbeslagen, som följt henne från föräldrahemmet. I nedersta lådan fanns ett skrin. Det hade stått där orördt i öfver fyratio år. Varsamt framtog hon nu och öppnade det. Där låg buketten — vissnad — tillsammans med det lilla visitkortet, gulnadt af tidens framfart. Men namnet var oförändradt, med de fint tecknade raderna inunder. Hon åter läste dem med rörelse. Den önskan, de innehöllo, hade gått i fullbordan. Likväl hade hon blott *en enda gång* haft en aning om *kärlekens* lycka, en solglimt, som hastigt försvann. Tårar fuktade de vissnade blommorna. Mycket kunde sägas om honom, men hon hade sett i hans ögon att hos honom fanns en släktskap med det innersta i hennes väsen.

Så långt borta han var från sin kära dalabygd! Det nästan förekom henne, som hade de råkats helt nyss. »Men kanske kommer hans stoft att hvila där.» — Och hon anade rätt. Liten Anna och mycket annat glömde han nog för stundens växlande intryck, men *fosterbygden*, den blef han trogen i döden.

När moder och son, samma dags eftermiddag, förtroligt sutto tillsammans vid den vänliga skymningsbrasan, då meddelade hon detta sitt älsklingsbarn, öppet och okonstladt, hvad som tilldragit sig mellan henne och den bortgångne konstnären, hvilkens död han, såsom en nyhet för dagen, helt omedvetet kom att omnämna. Hon visade honom äfven det lilla skrinet. »Under långa tider har jag nästan glömt, att det funnits till. Men det felades mig mod, den där gången, att förstöra det. Och så blef det kvar.»

Hon tystnade. Efter ett kort uppehåll fortsatte hon:

»Men du, Georg, lofva mig att bränna upp det, när jag är död!»

»Nej, mor. Dess innehåll skall följa dig i grafven. Tror du inte jag förstår, hur man känner i ungdomen, i synnerhet med en konstnärsnatur som din. Och önskningarna, som skrinet gömde, blefvo ju i alla fall verklighet. Min älskade mor skall ha sin vårdröm med sig — den var så ren, att den ej behöfver sky evighetens ljus.»

Han slöt henne ömt intill sig. Ej ett ord växlades vidare om detta ämne.

Följande år dog den gamla professorskan. Hon formligt nedbäddades i den skörd af friska blommor, som kärleken och saknaden ägnat henne. Men allra närmast, inuti kistan, lågo de vissnade rosorna — hennes vårdagsminne.

Innehållsförteckning:

Josefina Princell, född Lind; af *Viola*. (Med porträtt). — Skärtorsdagskväll; poem af *E. T.* — Något om solljus; af *Rakel*. — Den hjälpsamma vännen; en flyttningsdialog af *Zorah*. — Om bruket af påskägg. — Iduns papperskorg; af *En svensk kvinna*. — Från Iduns läsekrets: I piano- och pinofrågan; af *Verus*. Öppet bref till Stade; af *J. J.* — Skaldernas kvinnor; små studier för Idun af *Emil Linders*. X. Carl David af Wirsén. — Ur notisboken. — Teater och musik. — Skrinlagda blommor. — Tidsfördrif.

TIDSFÖRDRIF.

Bidrag mottagas med tacksamhet.

Påsklogogryf af LEA.

En högtid finnes, dit jag hör,
Så visst som slefven till en gryta,
Och då, förutan till att skryta,
Jag ännu stämning med mig för.

Än uti hvitt jag träder fram,
Som när i sol'n en snöboll strålar,
Och än jag uti färger prålar
Vid ungdomens och barnens glam.

Jag fordom bjöd på poesi,
Om också ej af bästa slaget,
Men fruktar att vid detta laget
Den sortens lyx är mest förbi.

Då var jag som ett slags »roulette»
I borgarhem och herresäten;
Nu blir jag äten — och förgäten
Det är den nya tidens sätt.

Hvad ännu ingen kvinna prydt
Och mindre, ju mera rikt det varit.
Ett sätt att komma fram med nytt
Åt dem som lasta hvad som farit.
Förvaringsrum, som hvarje fru,
Om ordningsfull, med rätta skattar.
Benämning för en gosse ju,
(En skåning bäst det ordet fattar).
Hvad återkommer hvarje år
Och af de flesta ses med nöje.
Hvem, om hon ock i tåten går,
Man ofta tittar på med löje.
En »slingerbult», men angenäm,
Som skänker både fröjd och nytta.
Det, hvartill sällan en bekväm
Och treflig väg oss plär förflytta.
Hvem aldrig tunga haft för tand,
Men som just därför högt man skattar.
Så en, som är så full ibland,
Att man hans bärkraft knappast fattar.
Hvad man som stöd kan lita på,
Men som ett vapen ock kan vara.
Ett ord, som alltid plägar stå
Ibland adverbers lätta skara.
Så något som går lätt i kras
Och då en husmor ju bedröfvar.
Sist hvad den ene kan med grace,
Den andre som han hade klöfvar.

Vokalförändringsgåta.

Med *e* — hvad kallas det min vän,
när du från sta'n far hem igen.
Med *i* — hvad mor ibland ses göra,
då stygga barnen henne störa.
Med *o* — ett namn som flicka bär.
Med *y* — du ses då kallt det är.
Med *u* — hvad punschen göra plär.
Ninne.

44 inkapslade, geografiska namn.

»Se, god dag Anna min! Ska du ej hvila dig i en kåsös, eller kanske i min chaislong? Fordom ansåg du den vara bättre.»

»Valde ni att gå på »Atheneums» föredrag eller på Operan för att njuta af några rösters underbara löpningar?»

»Vi kastade alla tankar på nöjen och promenerade i stället.»

»Vi gingo till moster, Odensgatan sex. Eterdoft slog oss till mötes, sina persienner hade hon fält ner. Ack! en tröttande afton blef det. Hon var naturligtvis bekymrad, stackars moster! Hade nödgats att ånyo sända Georg rek. Landtstället behöfde annan taktäckning. Hon bjöd oss på kaffe — »intubi» — genast vi kommo, sedan kvällsvard. Öfverflöd af mat.»

»Nej, skall du gå redan? Mark väntar, säger du. Er oro för hvarandra är alltjämt landtlig och naiv, Hälsa Mark; andra bekanta också.»

Fix.

Ifyllningsgåta.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

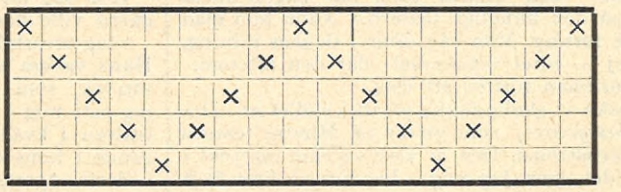

Bokstäfverna som infalla i de med kors markerade rutorna bilda ett ordspråk.

ap, as, b, ce, da, di, ed, g, g, g, ge, gim, gla, gre, i, kt, il, ju, ka, l, le, lö, löf, m, mir, må, ny, op, or, ot, pa, r, re, res, rog, rås, rö, s, si, t, ta, te, är.

1) Mansnamn, 2) abstrakt begrepp, 3) de godas boning, 4) fågel, 5) en stackars vanlottad, 6) frukt, 7) norsk stad, 8) seg vätska, 9) gudinna, 10) hvarpå vintern stundom bjuder, 11) flicknamn, 12) dryck, 13) väglängd, 14) bjudes blott en tid om året, 15) högslätt i Asien, 16) påbud, 17) ädelsten.

E. O. N.

Lösningar.

Logogryfen: »Blåstrumpa», tår, salt, bål, bår, rus, bast, strå, ramp, stumpa, mat, lura, mal, palt, blåsa, alt, bas, sump, stå, åra, bra, lump, slup, mål, bal, prat, såpa, sur, sup, stupar, pålar, tå, Saul.

Geografiska namngåtan: Spanien-*Italien*: 1) Skutari, 2) Piemont, 3) Aleuterna, 4) Neapel, 5) Iravaddi, 6) Elbe, 7) Nymvegen.

Korsgåtan: 1) d, 2) ren, 3) demon, 4) not, 5) n.

Aritmoremet: *Rosendal*: Lars, Aron, Ane, Leo, Elna, Edla, Rosa, Dora.

Hufvudbry'et:

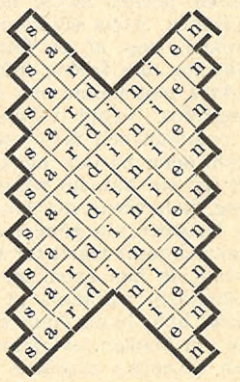

Gåtcharaden: Ordlek.

Rebusen: Påssjukan förekommer ock om sommaren.

CAKES fullt jämförliga med de engelska, fås hos de flesta speceriha[nd]lare i hufvudstaden. Försök!
C. W. SCHUMACHER Kongl. hofleverantör. — 17 Norrlandsgatan 17, Stockholm.
SPISBRÖD, många sorter. Försändes öfver hela riket. Begär prislurant.
Kaffe, patentrostadt och konserveradt i enl. med Professor Liebigs metod, hvarigenom det står sig i flere månader, i fina blandningar: Java, Mocka, Plantage m fl, Fabriksbod 9 Biblioteksgatan, Sthlm.
SKANDINAVISKA KAFFE FÖRÄDLINGS-AKTIEBOLAGET
Förädlade Kaffetillsatser, analyserade af D:r Setterberg och Ingeniör Landin. Gör kaffet *homogent, välsmakande, sundt, närande* och *billigt*. Begär hos er närmaste handl. Kronkaffe och Utställningskaffe.